

JULEMANDENS HJEMLAND

AF MIKAEL LINDHOLM & LISBETH ZORNIG

EN NOVELLE

Copyright © HarperCollins Nordic AB, Box 49005, 100 28 Stockholm, 2019
Julemandens hjemland © Mikael Lindholm & Lisbeth Zornig, 2019

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

Til Liisa

— |

| —

— |

| —

JULEMANDENS HJEMLAND

Adam Forsberg sad ved køkkenbordet med en kop lunken gløgg og Perry Comos version af *We Wish You a Merry Christmas* i ørerne, mens han så undrende på aktivitetsrapporten fra Nordic Security Partners. Han kunne ikke finde mening i det.

Der var søgt gentagne gange på hans navn i den seneste måned. På Google, Ask, Yahoo og flere andre søgemaskiner, på sociale tjenester som LinkedIn og Facebook, samt på danske adresseregistre som Kraks og flere offentlige registre, blandt andet personnummerregisteret, matrikelregisteret og køretøjsregistret.

Hvem der end søgte på ham, havde ikke kunnet finde noget. Adam var usynlig på nettet, et digitalt spøgelse, som alle i Nordic Security Partners. Det var standard. De arbejdede med sikkerhed, og Konrad Iversens motto var, at man må tage sin egen medicin, før man sælger den til andre. Den interne sikkerhed var i top.

Rutinemæssig scanning af nettet for aktivitet knyttet til en person, om det var en medarbejder eller en kunde, var en del af standardproceduren. De fik alle en månedlig rapport, som sjældent gav anledning til løftede øjenbryn. Folk søgte selvfølgelig, men det var som regel ret let at se hvem og hvorfor. Et firma, en bekendt, en ven, en konkurrent.

Denne søgning var anderledes. Den var foretaget fra en IP-adresse på en computer i det centrale Helsinki, nærmere bestemt Gaming House tæt på hovedbanestationen. Med andre ord var søgningen anonym. Det var også mønstret i den. Søgningerne begyndte en onsdag eftermiddag lidt over fire indtil klokken lidt i seks, og blev gentaget to dage mere. Derefter var der en pause,

hvorefter der igen blev søgt, men fra en IP-adresse i et andet Gaming House, og denne gang blev der søgt på Nordic Security Partners hjemmeside.

Det betød, at hvem der end søgte ham, havde fundet ud af, hvor han arbejdede. Det kunne ikke tolkes anderledes. Formentlig også, hvor han boede. Det ville være dumt at antage andet.

Adam lænede sig langsomt tilbage i køkkenstolen. Det var på ingen måde betryggende. Der var mange, der kunne have et horn i siden på ham, et gammelt regnskab, der skulle gøres op. Det var ikke mindst derfor, han og de andre i sikkerhedsfirmaet blev holdt usynlige. Med årene opbyggede man let en del fjendskaber i deres branche. Han forsøgte at komme i tanker om, hvem i Helsinki, der kunne have en interesse i at finde frem til ham. Han havde aldrig været på en opgave i Finland. Listen var blank.

Han hørte yderdøren gå op. Tessa kom ind med vinterfriske kinder og indkøbsposer fra Magasin du Nord. Han kunne se på hendes smil, at hun havde været ude og købe julegaver, og formentlig flottet sig.

Det var deres første jul sammen. De havde købt et juletræ og pyntet det sammen med Alexander, Adams søn. Altså, sammen og sammen. Alexander var tretten, gik på specialskole, diagnosticeret, socialt akavet og egentlig kun tryk og glad, når han sad ved sin computerskærm. Det var svært at få et smil eller et ord ud af ham, men han var tryk nok ved Tessa, og havde faktisk været med til at hænge tre røde kugler på træet.

Hverken Tessa eller Adam havde tradition for at holde jul. Tessa var vokset op i en betonghetto på Vestegnen, hvor jul bare var ekstra af alt: ekstra meget snaps, ekstra mange pomfritter og ekstra fulde voksne. Adam havde ikke holdt jul, siden han var blevet skilt. Så de genopfandt julen sammen. Det var blandt andet derfor, der hang formstøbte peberkager i skosnører i vinduerne.

Tessa arbejdede til hverdag i politiet som efterforsker i Personfarlig på Teglnholmen. Efter at have sørget for en kop varm gløgg til hende, fortalte Adam om søgningen.

”Mærkeligt,” sagde Tessa. ”Du er selv oprindeligt fra Finland, ikke? Kan det være familie, der søger dig?”

Adam rystede på hovedet. "Ingen tilbage."

Tessa overvejede igen. "Normalt, hvis man leder efter nogen privat, så gør man det om aftenen. Hvis det er mere professionelt, så i arbejdstiden. Men dette her er hverken eller. Jeg har en kontakt i Centralkriminalpolitiet i Vanda, jeg kunne spørge?"

"Nej, det tror jeg ikke, jeg vil hellere selv se nærmere på det."

Adam havde hørt om den finske kollega før. Han brød sig ikke om den måde, Tessa omtalte ham. Ikke det hun sagde, men det hun ikke sagde.

"Hvordan vil du se nærmere på det?" spurgte hun.

"Jeg mangler at købe nogle julegaver. Har du nogensinde set julemarkedet i Helsinki?"

*

Tessa havde travlt med at indtage både julelysene over gaden, nisseudstillingerne i vinduerne og de pyntede sporvogne, der med en dæmpet klapren gled gennem Helsinkis snedækkede gader.

Hun havde aldrig været her før. Eller, kun ganske kort, i transit. Bygningerne var helt anderledes end i Danmark. Høje, mørke firkantede stenmonumenter, der udstrålede tungsind og kun åbnede sig mod omverdenen i gadeplanet. Adam fortalte, at Finland før sin selvstændighed havde været underlagt skiftevis russisk og svensk styre. Indflydelsen fra begge lande var stadig synlig. De russisk-inspirerede bygninger, gadeskiltene skrevet på både svensk og finsk.

Adam kunne ikke længere sproget, sagde han, men hun kunne se på ham, at han forstod det. Han kunne oversætte for hende og svarede finnerne på engelsk på spørgsmål, der blev stillet på finsk. Han talte aldrig om sin opvækst. Hun havde frittet ham mange gange, men han gled af. Dansk mor og finsk far, enebarn, skilsmisse, exit Finland, slut.

De kom til en plads ved foden af en stor hvid kirke med forgyldte kupler, hvor der var et julemarked. Tomas-markedet, forklarede Adam. Der var masser af boder og karusseller og en scene, hvor der blev spillet julemusik på finsk. Adam fandt dampende

gløgg, mens Tessa så på strikkede vanter, huer, tørklæder og mærkelige pelshuer med klapper, der lignede noget, hun havde set i gamle krigsfilm.

Hun fik øje på et spand rensdyr spændt for en smukt svunget slæde.

”Se, julemandens slæde,” udbrød Tessa.

”Klart,” sagde Adam. ”Vi er i julemandens hjemland.”

”Argh. Ethvert barn ved, at julemanden bor på Grønland.”

”Det er, hvad danske børn bliver hjernevaskede til at tro. Det er forkert. Ligner julemanden måske en eskimo? Bliver hans slæde trukket af hunde? Rensdyrene bor i det nordlige Finland, og dér ligger også julemandens værksted, ved Rovaniemi. Vi kan besøge det, hvis du vil. Det hedder *Santas Village*, der er åbent for adgang, hvis man køber en billet.”

”Er det, hvad du fortæller Alexander? At julemanden bor i Finland?”

”Selvfølgelig.”

”Bliver han mobbet meget i skolen?”

Adam gav hende et langt blik.

”Jeg tror, det er tid til frokost.”

De gik ned til en bred esplanade ved havnen, hvor der lå en smuk træbygning med høje vinduer, der lignede et kæmpestort lysthus eller et landsted som ud af Doktor Zivago. Restaurant Kappeli, hed den. Da Tessa nævnte associationen, sagde Adam, at det ikke var tilfældigt. Den klassiske filmatisering af Doktor Zivago med Omar Sharif var optaget i Finland.

Kappeli havde både rensdyr og stegt lever på menuen. Adam anbefalede heldigvis den traditionelle fiskesuppe, en finsk klassiker, forklarede han.

Da de fik suppen, så han skuffet ud.

”Hvad er problemet?” spurgte Tessa, før hun satte skeen i.

”Den er lavet på laks.”

”Ja?”

”Traditionel finsk fiskesuppe er lavet på hvid ferskvandsfisk. Gedde, aborre. Hver gang min farfar kom i land med en gedde, lavede min farmor fiskesuppe. Det her er forkert. Jeg har aldrig fået finsk fiskesuppe på laks.”

Han smagte på den og lyste op. Den smagte rigtigt. Så bare forkert ud.

”Din farmor kunne lide at lave mad?”

Adam nikkede.

”Hun kunne lave mad på alt. De oplevede Vinterkrigen, kartoffelpesten, farfar var ved fronten, alle sultede. Da russerne fik overtaget, sendte farmor min far til Sverige som krigsbarn, så russerne ikke skulle tage ham. Han var fem år og blev brændemærket, så hun en dag ville kunne genkende ham. Der døde 25.000 finner i løbet af de hundrede dage, Vinterkrigen varede. Men de tog 250.000 russere med sig i graven. En mod ti var fair odds. Da Stalin satte en million soldater ind, var oddsene ikke længere fair. Mine bedsteforældre var af en generation, der sagde: ’Vi er finner, vi spiser jern og skider kæder.’”

Tessa sagde ikke noget. Det lød som noget af en arv at skulle leve op til. Ingen plads til klynk. Hun havde selv ikke haft noget at leve op til. Det havde bare handlet om at overleve, det bedste man kunne.

”De tabte i øvrigt Vinterkrigen, fordi ingen kom dem til undsætning,” tilføjede Adam. ”Livslang lære for finnerne. *You’re on your own*. Alt andet er illusion. Sidder stadig i dem.”

Tessa nikkede. Den tænkning genkendte hun.

”Kan du lide suppen?” spurgte han.

”Den er fantastisk god. Hvor fangede din farfar egentlig gedde?”

”Fra sin båd ved vores sommerhus i skærgården. Jeg tilbragte alle mine somre der. Vindblæste klippeøer med fyrretræer og birke-træer, vige med siv og masser af fisk. Vi holdt engang en konkurrence på den gamle bådebro. Hvem kan fange flest fisk på en time? Jeg vandt. 64 fisk. Det, der tog længst tid, var at få dem af kroge og få ny madding på. Der var bid, så snart kroge var i vandet. Det stoppede, da de byggede en gødningsfabrik i nærheden. Fiskene forsvandt, til gengæld voksede hår og negle helt enormt.”

”Lød ellers hyggeligt.”

”Det var det.” Adam fik et fjernt udtryk. ”En sommer lærte min far mig at ro kajak. Vi tog ud om morgenen, hvor der var

helt stille, tågen hang over vandet, og vi gled side om side mellem øerne og langs sivene, mens verden vågnede. Det var ret magisk. Man er næsten en del af naturen i en kajak, lige der i vandoverfladen.”

”Hvordan var han, din far?”

Adam blev revet ud af sine tanker og så på hende.

”Jeg kan ikke rigtigt huske ham. Han døde. Vil du have dessert eller bare kaffe? Vi skal snart videre.”

*

Der var flere Gaming House-steder i Helsinki. Adam valgte det første, der var blevet søgt fra. Det lå på en stille gade uden julepynt, bag matterede glaser. Stedet var proppet med skærme ved borde med gamerstole, der lignede sæderne i en racebil. Der var ikke engang halvfylt, men lokalet larmede ikke desto mindre af stemmerne fra unge drenge med høretelefoner på.

Bagerst var der en disk med en lidt ældre fyr, måske i starten af tyverne, lyshåret og en smule kvabset. Han så undersøgende på dem. Hverken Adam eller Tessa lignede tydeligvis stamkunderne.

Adam gik hen til fyren.

”Måske kan vi gøre hinanden en tjeneste?” sagde han på engelsk. ”Jeg har hørt om en meget dygtig spiller, som jeg gerne vil i kontakt med. Jeg rekrutterer e-sporttalenter i Danmark og betaler dusør til talentspejdere.”

Det fik den unge fyrs opmærksomhed.

”Dusør?”

”500 euro kontant, hvis det er den rigtige.”

”Vi har mange talenter her.” Fyren pegede. ”Petteri, Esko, Heikki, Kaino – ”

”Det lyder godt,” afbrød Adam ham. ”Det lyder rigtigt godt. Men jeg har fået at vide, at dette talent, som jeg desværre ikke har navnet på, for så betalte jeg jo heller ikke en dusør, oftest opholder sig her mellem klokken 16 og 18. Ikke før, ikke efter.”

Fyren så først en smule forundret ud, så skuffet.

”Nå. Ja, så er det ikke en af de gutter. Så ved jeg ikke rigtigt ...”

”Registrerer I alle spillere?”

”Ja.”

”Jeg ved, at den spiller, jeg gerne vil teste, var her den 16., 17. og 19. december mellem klokken 16 og 18. Ville det være muligt mod et særskilt honorar at få dig til at printe en liste med de spillere, der var her i det tidsrum de dage? Jeg betaler gerne 100 euro for ulejligheden – plus de 500, hvis jeg finder spilleren, selvfølgelig.”

Adam lagde en 100-euro seddel på bordet. Fyren kiggede på den, kiggede på Adam, kiggede ud over lokalet, hvor de unge knægte plaffede virtuelle fjender ned, og tog så sedlen.

”Jeg hjælper gerne talent på vej, det er hele missionen med Gaming House,” sagde han.

Lidt efter gik en printer i gang. Fyren hev tre A4-sider ud af bakken og gav dem til Adam.

”Jeg går ud fra, at dette kun er til din information.”

”Absolut. Må jeg få din email, så jeg kan få fat i dig om dusøren?”

Adam fik fyrens email, som han ikke skulle bruge til noget, og gik med listerne.

*

De gik ind på en ølstue, som et værtshus åbenbart hed i Finland, og satte sig ned med listerne. Tessa fik en finsk øl fra en flaske med en bjørn på. Den smagte ikke som dansk øl. Lidt tyndere, mere bitter. Hun havde forestillet sig, at øl i et koldt land var mørk og kraftig. Sådan var det åbenbart ikke.

Adam sammenlignede listerne for de tre dage og stregede ud og stregede ud. Omsider så han op.

”Umiddelbart er der kun ét navn, der har været der alle tre dage i samme tidsrum. Fra tyve minutter over fire til tyve minutter i seks.”

”Hvad hedder han?” spurgte Tessa.

”Ikke han. Hun. Liisa Rintamies.”

”Nå. Jeg så ellers ingen piger det sted. Og hvem er hun så?”

”Ingen idé.”

”Så må vi jo google hende. Byttet bliver jægeren. Jeg begynder at blive rigtig nysgerrig. En ung, smuk kvindelig gamer-stalker. Det kan jeg ikke have.”

De søgte begge på deres mobiler. Alt de fandt, var en Facebook-side, hvor den eneste oplysning var pigens navn. Coverbilledet var en mørk skovsø. Profilbilledet var en hvid anemone.

”Hun vil åbenbart heller ikke findes,” sagde Tessa. ”Måske kunne vi bede mine kolleger her i Finland om at søge i – ”

”Du har ret,” afbrød Adam hende. ”Hun vil tydeligvis ikke findes. Og indtil vi ved, hvem hun er, og hvad hun vil, så synes jeg ikke, at vi skal pudse myndighederne på hende. Jeg har folk på vores hovedkontor, der også kan klare den slags, helt diskret.”

Han gav sig til at skrive en besked på mobilen.

Tessa så på nogle af de andre gæster. De havde tunge øjne, lidt slaviske træk som mange andre her. De talte finsk med hinanden i brummende mol. Adam lignede dem ikke rigtigt. Det syntes de heller ikke, ingen talte finsk til ham som udgangspunkt.

”Hvad med din farmor og farfar?” spurgte Tessa.

”De døde for år tilbage.”

”Hvornår døde din far?”

”Da jeg var seksten, ikke længe efter, at de blev skilt.”

”Hvad døde han af?”

”Druk. Han var alkoholiker.” Adam så op. ”Og nej, jeg ved ikke, hvilke dæmoner, der red ham, og jeg er sådan set ligeglad. Den kajaktur, jeg fortalte om, er det eneste gode minde, jeg har om ham. Resten har du ikke lyst at høre om.”

Tessa lod øjnene hvile på ham, mens han skrev videre på mobilen. Det var måske kun ét minde, men det var så ét minde mere, end hun selv havde.

Hun havde ingen idé om, hvem hendes egen far var, og nærede ingen illusioner om, at han var værd at samle på. Det havde ingen af hendes mors mange andre mænd været. Formentlig var hun heldig aldrig at have haft ham tæt på. Én mindre til at snige sig ind på hendes værelse om natten, når mor var bevidstløs af druk.

*

Susse Wind brokkede sig i den anden ende. Der var to dage til juleaften. Om det ikke kunne vente? Adam svarede, at det kunne det ikke, nej. Han sad standby i marken med behov for assistance. Den burde lukke diskussionen.

Han nåede at drikke sin øl og fortælle Tessa, at Mumi-trolde-nes mor, Tove Jansson, havde boet i den vindblæste, øde finske skærgård ikke så langt fra, hvor de sad nu. Så kom der svar fra Wind. Hun fandt intet om en Liisa Rintamies. Faktisk betød 'rintamies' frontsoldat på finsk og var slet ikke et egentligt navn. Med andre ord var navnet formentlig falsk, hvilket også kunne forklare, hvorfor der ikke dukkede noget op.

"Frontsoldat?" sagde Tessa. "Det lyder ikke godt."

"Nej," indrømmede Adam.

Han havde allerede tænkt tanken, fordi han vidste, hvad ordet betød. 'Frontsoldat Liisa'. Hvem pokker kaldte sig det, som kom med fred? Måske havde han fået et medlem af Sande Finner efter sig, højreekstremister, der abonnerede på vold som argument. Men hvad kunne han have gjort for at ophidse dem?

"Vi skal finde hende," sagde han. "Hvis det altså er en 'hun'. Fornavnet kan i princippet også være falsk."

Han tjekkede tiden. Klokkeren havde netop passeret fire.

"Hvis du tager dette sted, så tager jeg det andet. Hvis vi er heldige, ankommer vores frontsoldat et af stederne om lidt."

Tessa så skeptisk på ham.

"Jeg skal identificere en ukendt mistænkt på instinkt?"

"Du har et fantastisk instinkt."

"Smiger gør det ikke. Du skylder."

*

Tessa frøs. Der var ikke noget sted i gaden, hun kunne gå ind og holde øje med gamer-stedet fra, så hun trykkede sig ind til en låst port og glædede sig til hotellet senere. Det var allerede blevet mørkt. Tidligere end i Danmark. Efter lidt ventetid kom en beboer heldigvis ud af opgangen, så hun kunne smutte ind og se ud gennem ruden i døren.

Der hverken kom eller gik mange, de fleste var unge knægte,

nogle enkelte ældre. Tæt på halv fem kom en anderledes skikkelse. Det var en kvinde, vurderede Tessa, selv om det kunne være svært at se. Hun var klædt i en stor halvlång dynejakke med en hættetrøje nederunder, jeans og kraftige vinterstøvler. Hun gik let ludende med en lidt elastisk gang. En løs hårtot gjorde Tessa rimelig sikker på, at det var en kvinde. Det var umuligt at afgøre, om hun bar et skjult våben.

Hun tekstede Adam. Ti minutter senere dukkede han op. Tessa trykkede sig lidt op ad ham i den mørke trappeopgang, mens de holdt øje med gamerstedet.

”Du forstår at give en kvinde en romantisk oplevelse.”

”Koldt, mørkt, øde. Finlands sjæl. Hvad brokker du dig over?”

”Jeg havde forestillet mig sauna.”

”Senere. Promise.”

Tyve minutter i seks kom skikkelsen ud igen. Adam var enig. Det var en kvinde, en voksen kvinde. Adam gled ud først, Tessa ventede et halvt minut. De fulgte efter kvinden på hver deres side af vejen. Hun så sig ikke tilbage, men styrede mod en bred vej, nærmest boulevard, som et vejskilt fortalte Tessa, var Mannerheimvægen. Kvinden styrede mod et sporvognsstop.

Adam positionerede sig foran kvinden, Tessa holdt sig bagved. Da kvinden valgte sporvogn, gik de begge ombord ved hver deres dør. Tessa så sig om efter et sted at købe billet, men fandt ikke umiddelbart noget. Der lod ikke til at være en kontrollør, så hun blev bare stående, klart til at spille dum turist.

De gled forbi en stor statue af en rytter og lidt efter en park ved en frossen sø med en sær hvid bygning, der lod til at være en opera. Et stop senere stod kvinden af. Adam og Tessa gjorde det samme, og gik straks hver deres vej, mens de holdt øje med kvinden. Hun gav sig til at gå gennem en park. De fulgte diskret efter.

På den anden side af parken dukkede der noget op, der lignede et hospital. Hovedbygningen var en meget høj, hvid firkantet betonkolos. ’Aurora’ stod der på et skilt. Kvinden krydsede en bred gade med retning mod hovedindgangen, en bred port med en receptionsbygning. Tessa fulgte efter og gik til for at komme tættere på.

Kvinden gik mod nogle lavere gule bygninger ved siden af

hovedbygningen. Tessa lod som om, hun skulle til selve hovedbygningen. Adam gik efter kvinden. Tessa så hende forsvinde ind gennem en dør og skiftede straks retning mod den.

Da hun kom tæt på indgangen, hvor Adam ventede, så hun skilte, som hun ikke forstod det meste af, men *'Psykiatrisk modtagning'* var hun ikke i tvivl om, hvad betød, selv om det stod på svensk.

*

Adam stod tæt på et vindue og så kvinden forsvinde ned ad en gang indenfor. Tessa nåede hen til ham. Han bad hende om at vente et øjeblik, og gik så ind.

Der var en julepyntet reception med et tændt kalenderlys, der var brændt næsten ned. En sygeplejerske sad ved en skærm, optaget. Han stampede sne af skoene og gik hen til skranken.

"Undskyld, den kvinde, der netop gik ind, jeg synes, jeg kender hende. Kan du fortælle mig, hvem det er?"

Sygeplejersken så undersøgende på ham.

"Hvem spørger?"

"Adam Forsberg."

"Der er kun adgang for pårørende her. Hvem tror du, kvinden er?"

Han kom til kort.

"Jeg synes bare, jeg kunne genkende hende fra engang, men hun nåede at smutte, før jeg kunne spørge."

"Jeg kan desværre ikke hjælpe," sagde sygeplejersker. "Vi har regler, der beskytter patienternes identitet. Vi har ingen Forsberg her."

Adam nikkede. Helt forståeligt, han takkede og gik ud igen, bevidst om sygeplejersken øjne på sin ryg.

Tessa spurgte med løftede øjenbryn.

"En patient," sagde Adam.

"På en psykiatrisk klinik? Glem en hot gamer-babe, jeg tænker Jason fra Halloween."

Adam trak på smilebåndet. "Hun så ikke specielt farlig ud, nærmest sølle."

”Hvis hun er patient her, så er hun vel syg. Men hvordan kan hun komme og gå på den måde?”

Adam trak på skuldrene. ”Man har vist mulighed for udgang, selv om man er indlagt. Hendes rutine tyder på, at hun har udgang mellem fire og seks.”

”Så vi ved nu, at du bliver stalket af en psykisk syg finsk kvinde, der tager en sporvogn til et gamer-sted for at spore dig. Helt normalt. Hvis man altså er gak. Skal vi finde den sauna?”

*

Da de dagen efter gik mod den samme sporvognsholdeplads på Mannerheimvägen, som de havde fulgt kvinden til dagen før, kunne Tessa ikke modstå et smilende elsdyr i poleret træ i et butiksvindue. Hun købte det, selv om Adam protesterede.

Adam havde forsøgt igen med Susse Wind, men med endnu mindre held. Han havde fået fat i hende til venindegløgg på Hviid's Vinstue med en masse larm i baggrunden. Hacke ind i et finsk sindssygehospital for at finde et navn på en patient, de ikke vidste, hvem var eller hvad ville ham? Det var blevet en kort og uproduktiv samtale.

Men Adam havde holdt sit løfte. Tessa var kommet i sauna, og på en russisk restaurant, der serverede bjørnekød i gryde og så et besynderlig tango-sted, en danserrestaurant. Finnerne havde åbenbart vemodig tango til fælles med argentinerne. Det havde Tessa aldrig gættet. Hun kunne ikke finde ud af tango, men det kunne Adam heldigvis heller ikke, så de havde grint sig igennem et par forsøg med noget, der lignede.

Efter en doven morgen efterfulgt af lidt hektisk juleshopping stod kufferterne pakkede og klar på hotellet til deres fly 21:05. Det var den 23. december, de skulle hjem og holde jul. Men først ville Adam have fat i den besynderlige kvinde.

De stod i hver deres ende af sporvognsholdepladsen. Kvinden stod helt som forventet af klokken 16:10. Hun så sig ikke om, satte målrettet kurs mod en destination, som Tessa gættede på var det andet gamersted.

Adam passede hende op, mens Tessa holdt sig et skridt bagved

og til siden. Kvinden blev overrasket, satte i løb væk fra Adam mod en indgang til et indkøbscenter.

Tessa satte efter hende, hun var tættest på. Kvinden løb og så sig over skulderen, hvilket betød, at hun ikke så et ægtepar, der kom rundt om et hjørne med hænderne fulde af juleindkøb. Hun bragede ind i dem. Ægteparret råbte og var ved at vælte, mens kvinden selv mistede balancen og tumlede omkuld på gulvet.

I næste sekund var Tessa over hende. Hun fik fat i armene, placerede et knæ i ryggen, og følte så kvinden efter for skjulte våben. Der var ingenting.

Adam dukkede op. Han tog fat i kvinden med et fast greb og hjalp hende på benene, mens han forsøgte at berolige tilskuerne om, at alt var i orden, blot en misforståelse, der var intet tyveri. Han så hende i øjnene.

”Du har vist ledt efter mig,” sagde han på engelsk. ”Kan vi tale sammen om det?”

Efter et øjeblik nikkede kvinden.

”Du løber ikke igen?”

Kvinden rystede på hovedet.

Adam så sig om og foreslog, at de gik ind på en café lige ved siden af, Café Java. Den havde en førstesal, hvor der næsten ingen mennesker var. De gik ind, Tessa gik til kassen og forsøgte sig med at bestille tre kopper ’kahvia’ med ’maitoa’.

”*You mean three flat white?*” spurgte den unge ekspedient.

Da hun kom op, havde Adam og kvinden sat sig ved et vinduesbord i hjørnet. Kvinden havde taget hætten af. Tessa kunne nu se, at hun var på Tessas egen alder. Bleg, med et slidt og lukket ansigt, der fik hende til at se lidt vissen ud. Hun havde de typiske finske tunge øjenlåg, lyst kort hår, blå øjne, sad ludende ind over bordet og kiggede ned i bordpladen. Ikke fjendtligt eller trodsigt. Snarere – genert.

Adam havde ikke fået gang i en samtale. Han ville høre, hvorfor hun var interesseret i ham. Tessa satte sig ned og stillede kaffekopperne foran dem. Kvinden gjorde ikke ansats til at tage sin.

”Du var svær at finde,” sagde kvinden pludselig på engelsk i finsk mol.

”Ja,” sagde Adam. ”Det er faktisk meningen. Men du fandt mig.

Det kan du ikke have gjort uden at hacke dig ind et eller andet sted. Nu er jeg her. Kan jeg få en forklaring?”

Kvinden sad stille en rum tid. Adam udvekslede et blik med Tessa. Han var ved at afkræve kvinden et svar igen, da hun talte:

”Du er min bror.”

Tessa spærrede øjnene op. Adam sad helt stille.

”Hvad er det, du siger?” spurgte han så.

”Min mor hedder Irja Linna. Hun *hed* Irja Linna. Jeg hedder Liisa Linna. Vi bor på Aleksis Kiven Katu 7. Boede. Mor døde den 5. august i år. Hun havde kræft. Jeg blev meget ked af det. Lægerne sagde, at jeg blev syg, så ked af det var jeg. Jeg havde kun mor.”

Hun talte uden at se op. Adam rystede let på hovedet.

”Det er jeg ked af at høre, men hvad har det med mig at gøre? Hvorfor siger du – ”

”Min fars navn er Alexander Forsberg.”

Tessa var ved at få sin finske kaffe galt i halsen. Der var simpelthen for mange informationer i den sætning på én gang.

Adams far, som Adam sagde, han ikke kunne fordrage, hed Alexander. Adams søn hed Alexander. Den måtte hun have forklaret senere.

Kvindens far var også Adams far, hvilket gjorde hende til Adams halvsøster. Hvis Tessa anslog Liisas alder rigtigt, så måtte Adam have været ni-ti år, da Liisa blev født. Altså før hans forældre blev skilt.

”Undskyld, men du taler om *min* far,” sagde Adam. ”Han døde i – ”

Han gik i stå. Tessa kunne se, at Adam også havde lavet regnestykket. Det havde bare lige taget et øjeblik længere. Adam betragtede i stilhed Liisa, som sad og så ned i bordet. Han skiftede lidt uroligt i stolen.

”Hvordan?” spurgte han så blot.

”Mor arbejdede sammen med ham. Hun var sekretær. De var meget forelskede, men han kunne ikke være sammen med hende, fordi de ikke var gift. Senere døde han. Mor fortalte aldrig om dig.”

Ligesom Adams far aldrig havde fortalt om Liisa, tænkte Tessa.

”Hans sekretær?” gentog Adam.

Han så på Tessa. Hun kunne læse hans tanker. Det var verdens ældste historie. Så meget en kliché, at den formentlig var sand. Tessa så igen på Liisa. Hun var lys og blåøjet, Adam var mørk og brunøjet. De lignede slet ikke hinanden.

”Hvordan fandt du så ud af, at jeg var til?” spurgte Adam.

”Jeg fandt fotoalbums blandt mors ting. De viser min far med en dreng. Der er billeder fra skiture, fra fisketure, fra ferier, fra bålaftener, fra kajakture, fra zoologisk have, fra stranden, fra – ”

”Okay, tak. Jeg tror, jeg forstår. Og du mener de er af mig?”

”Ja. Adam Blixten Forsberg. Dig. Det står der.” Hun så pludselig op og så Adam i øjnene. ”Din far kunne godt lide dig. Man kan se det i hans smil.” Så slog hun blikket ned igen.

Tessa blev ramt af en følelse, der satte sig i halsen på hende. Hun måtte rømme sig og kæmpe et øjeblik. Adam sad som forstenet.

”Kendte du min far? Din far?” spurgte han omsider en anelse rustent.

Liisa rystede på hovedet. ”Nej. Mor så ham nogle gange. Men jeg har ingen billeder af ham og mig.”

Adam betragtede hende en stund tavst.

”Hvorfor tog du fat i mig nu?”

Liisa trak på skuldrene.

Tessa skævede til Adam. Hun håbede, at han fattede, hvor ensomt et menneske, han sad over for. Og at han ikke lod vreden over sin far tage styringen.

Hun havde ikke tillid nok til ham og lænede sig lidt frem mod Liisa.

”Liisa, har du et gamernavn?”

Kvinden sendte hende et blik. ”Rintamies’.”

”Det lyder sejt.”

”Tak.”

”Spiller du meget?”

”Ja. Det er det, jeg er bedst til.”

Tessa så på Adam. Hvis han ikke kunne genkende Alexander og alle sin søns mange udfordringer i hende, så var han dummere, end de i politiet tillod. Adam så ikke tilbage på hende, han undgik hendes blik og holdt det på Liisa. Tessa lænede sig afventende tilbage.

Adam drak langsomt af sin kaffe, mens han blev ved med at betragte Liisa, som ikke havde rørt sin. En gruppe mennesker kom grinende op ad trappen med poser i hænderne og slog sig ned ved et af de andre borde. Adam satte sin kaffekop ned.

”Er du meget vred?” spurgte Liisa pludselig.

”Nej,” sagde Adam, og rystede på hovedet. ”Slet ikke. Bor du på Aurora nu?”

”Ja. Indtil jeg ikke er syg mere.”

”Er det godt der?”

”De er venlige.”

Liisa kiggede op på Adam og skævede hurtigt mod Tessa.

”Jeg skal tilbage nu. Jeg skal være tilbage klokken 18.”

Hun begyndte at rejse sig. Adam og Tessa rejste sig også.

”Hør...” begyndte Adam, men gik i stå.

Tessa fik baksættet med det polerede smilende elsdyr ud af jakkelommen og puffede den ind i Adams hånd. Han greb fat om den, så på pakken, og smilede lidt til Liisa.

”Her,” sagde han. ”Bare en lille julegave. Det er jul i morgen.”

Liisa kiggede på den fremstrakte hånd med pakken. Hun så op på ham igen. Så tog hun pakken.

”Tak.”

”Ingen årsag. God jul.”

Liisa begyndte at gå. Tessa var ved at skribe og rive håret af sig selv. Hun lænede sig tæt til Adams øre: ”Så gi’ hende et kram, din torsk.”

Adam vågnede op og kaldte på Liisa. Hun standsede ved trappen. Han gik hen til hende og gav hende et kram, som hun efter et øjeblik tøvende gengældte.

”Jeg kommer og besøger dig snart på Aurora. Jeg tager min søn med. Du vil kunne lide ham. Hans elsker også computere.”

Næste øjeblik knækkede filmen for Tessa. Liisa gav Adam et stort smil, der fik hendes ansigt til at lyse op og for et øjeblik lignede den glade og søde lillesøster, hun kunne have været. Tessa ledte febrilsk efter en serviet i lommerne, men måtte nøjes med kanten af jakkeærmet.

Da Liisa var væk, vendte Adam sig mod hende. Han havde blanke øjne.

— | | —

”Jeg sagde det jo,” sagde han en anelse grødet, mens han lagde armene om hende.

”Hvad sagde du?” snøftede Tessa ind mod hans krave.

”Vi er i julemandens hjemland.”

Slut

— | | —